

فراخوان اقدام فوری

هشدار درباره خطر فلج شدن یک زندانی قربانی بدرفتاری

حسین سپنتا، یک زندانی به شدت بیمار در زندان عادل‌آباد شیراز در استان فارس، بر اثر ضایعات نخاعی به درد بسیار شدید، بی‌حسی، عدم تعادل، اختلال حرکتی، و ناتوانی در کنترل ادرار و مدفوع مبتلا شده است. مقام‌ها و مسئولان باید بی‌درنگ این توصیه‌ی پزشکی را مورد توجه قرار دهند که سلامت این زندانی در صورت ادامه‌ی نگهداری او در زندان به شکل جبران‌ناپذیری آسیب خواهد دید. مقام‌ها و مسئولان باید ضمانت کنند که حسین سپنتا از مراقبت‌های پزشکی ضروری در بیرون از زندان برخوردار می‌شود.

اقدام شما موثر است؛ به زبان و قلم خودتان نامه بنویسید یا از متن زیر الگوبرداری کنید.

حیدر آسیایی، دادستان کل شیراز

دفتر نمایندگی جمهوری اسلامی ایران در مقر سازمان ملل در ژنو

c/o Permanent Mission of Iran to the UN

Chemin du Petit-Saconnex 28, 1209 Geneva, Switzerland

جناب آقای آسیایی، دادستان کل محترم شیراز

حسین سپنتا، که در زندان عادل‌آباد شیراز در استان فارس به سر می‌برد، به شدت بیمار است و به دلیل ابتلا به یک اختلال مزمن و پیش‌رونده‌ی نخاعی، به مراقبت‌های پزشکی تخصصی و مستمر و رسیدگی روزانه نیاز دارد که دسترسی به آن‌ها در زندان ممکن نیست. این زندانی به دلیل این بیماری، که بر اثر محرومیت او از درمان مناسب از زمان حبس‌اش در تیر ماه ۱۳۹۳ رو به وخامت گذاشته، از دردهای شدید، بی‌حسی، عدم تعادل، اختلال حرکتی، دشواری در بلع و ناتوانی در کنترل ادرار و مدفوع رنج می‌برد. این زندانی اغلب شب‌ها از خواب می‌پرد و از درد فریاد می‌کشد. این وضعیت به سلامت روانی او و زندانیان همبند او نیز به شدت آسیب زده است. ناتوانی او در کنترل ادرار و مدفوع نیز موجب ناراحتی روانی شدید او شده است.

سازمان پزشکی قانونی کشور، که مسئولیت ارائه‌ی مدارک و شواهد پزشکی برای ارائه به دستگاه قضایی را بر عهده دارد، در خرداد ۱۳۹۶ گواهی داده بود که حسین سپنتا تنها «در صورت فراهم بودن شرایط زیر شامل رعایت اصول و موازین بهداشتی، استفاده از عصا هنگام راه رفتن، پرهیز از هرگونه فعالیت، کمک حمایتی سایرین جهت راه رفتن و انجام اموری که نیاز به ایستادن دارد، ویزیت دوره‌ای متخصص و مصرف منظم داروها، قادر به تحمل کیفر حبس خواهد بود.» با این حال، این زندانی در شرایط غیربهداشتی و در محیط پرازدحام نگه داشته شده و مسئولیت راه بردن و کمک کردن به او برای شست‌وشو و سایر مسائل شخصی روزمره بر عهده‌ی همبندی‌های او، و نه بهیاران متخصص، قرار گرفته است. همین وضعیت موجب شده است که این زندانی بارها زمین بخورد و دچار مصدومیت شود. در عین حال که امکانات پزشکی تخصصی در زندان وجود ندارد، مسئولان دادستانی درخواست‌های مکرر این زندانی برای انتقال یافتن به بیمارستانی در بیرون از زندان را رد کرده‌اند. او هر هفته ده‌ها قرص مسکن قوی مصرف می‌کند که خانواده‌اش به هزینه‌ی خودشان تهیه می‌کنند. بعضی اوقات، مسئولان این زندانی را از دسترسی به موقع به مسکن‌های تزریقی محروم می‌کنند؛ مسئولان گاهی هیچ دلیلی برای توقف دسترسی او به خدمات پزشکی اعلام نمی‌کنند و گاهی ادعا می‌کنند که پرستاری در بهداری زندان نیست که تزریق را انجام دهد. بنا به گزارش‌ها، در سال ۱۳۹۸، چندین پزشک متخصص او را در زندان مورد معاینه قرار داده و هشدار داده‌اند که تحرک نخاعی این زندانی تا ۶۰ درصد کاهش یافته و ادامه‌ی حبس او ممکن است به فلج شدن کامل‌اش منجر شود.

حسین سپنتا به دلیل اتهاماتی در رابطه همکاری با «انجمن پادشاهی ایران» به ده سال حبس محکوم شده است؛ «انجمن پادشاهی ایران» تشکیلی است که خواهان برقراری دوباره‌ی نظام سلطنتی در ایران بوده و فعالیت آن در کشور ممنوع اعلام شده است. حسین سپنتا مدعی است که ضایعه‌ی نخاعی او بر اثر شکنجه‌هایی ایجاد شده که در دوره‌ی حبس خود در سال ۱۳۷۹ متحمل شده بود؛ مأموران حفاظت اطلاعات سپاه پاسداران این زندانی را در آن زمان به مدت ۱۷ روز در بازداشت نگه داشته بودند.

این جانب مصرا نه از شما می‌خواهم این توصیه‌ی پزشکی را فوراً مورد توجه قرار دهید که سلامت این زندانی در صورت ادامه‌ی نگهداری او در زندان به شکل جبران‌ناپذیری آسیب خواهد دید؛ از شما می‌خواهم ضمانت کنید که حسین سپنتا از مراقبت‌های پزشکی ضروری در بیرون از زندان برخوردار می‌شود. همچنین، مصرا نه از شما می‌خواهم ادعای او در مورد شکنجه شدن را مورد تحقیق و تفحص قرار دهید، و از او در مقابل شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها، از جمله محرومیت از خدمات پزشکی، محافظت کنید.

با احترام

**AMNESTY
INTERNATIONAL**

اطلاعات تکمیلی

حسین سپنتا می‌گوید در مدتی که در سال ۱۳۷۹ در بازداشت سپاه پاسداران در شیراز بوده، بازجوی او ضرباتی شدید به سینه و کمرش وارد کرده است و در نتیجه نخاع او آسیب دیده و در گذر زمان به ضایعه‌ی نخاعی دچار شده است. او مدعی است که در آن زمان، نیروهای امنیتی با توجه به وخامت وضع جسمی‌اش حاضر شدند که او را آزاد کنند، مشروط به این که در مورد صدماتی که بر اثر شکنجه دیده بود به مراجع قانونی شکایت نکند. دلایل بازداشت حسین سپنتا در آن زمان برای عفو بین‌الملل روشن نیست.

سال‌ها بعد، در تاریخ ۳ تیر ماه ۱۳۹۳، حسین سپنتا برای بار دوم در شهر شیراز در استان فارس دستگیر شد. دستگیری او به اتهام همکاری با «انجمن پادشاهی ایران» انجام شد، گروهی که خواهان برقراری دوباره‌ی نظام سلطنتی در ایران بوده و فعالیت آن در کشور ممنوع اعلام شده است. بازداشت او بلافاصله بعد از آن صورت گرفت که برای دیدار با مادر بیمارش به کشور برگشته بود، در حالی که پنج سال گذشته را در کشور آمریکا به سر برده بود. عفو بین‌الملل اطلاع دارد که حسین سپنتا، به دلیل هراس از دستگیر شدن به خاطر باورها و وابستگی‌های سیاسی‌اش، از مجاری غیرمرسوم وارد کشور شده بود. او می‌گوید که عوارض بیماری‌اش پس از دستگیری بر اثر محرومیت ۱۴ ماهه از دسترسی به خدمات پزشکی تشدید شد. او به مدت پنج ماه، بدون امکان تماس با اعضای خانواده یا وکیل، در یکی از بازداشتگاه‌های وزارت اطلاعات در شیراز، معروف به «پلاک ۱۰۰»، به سر برد و متعاقباً به زندان عادل‌آباد منتقل شد. در سال ۱۳۹۴، به دنبال دو محاکمه‌ی جداگانه در شعبه‌ی یکم دادگاه انقلاب شیراز و شعبه‌ی ۱۲۰ دادگاه کیفری دو استان فارس، حسین سپنتا در مورد چندین اتهام در رابطه با اقدام علیه امنیت ملی مجرم شناخته شده و جمعاً به ۱۰۳ سال و شش ماه حبس محکوم شد. این حکم در دادگاه تجدید نظر به ۱۰ سال حبس کاهش یافت. بنا به گزارش‌ها، اتهامات امنیتی او شامل «توهین به مقام رهبری»، «تبلیغ علیه نظام»، «اجتماع و تبانی علیه امنیت ملی» و «عضویت در گروهی که هدف آن برهم زدن امنیت کشور باشد» بود. عفو بین‌الملل نتوانسته به اسناد قضایی در خصوص پرونده‌ی حسین سپنتا دسترسی پیدا کند و مستقلاً قادر به تأیید جزئیات محکومیت و حکم صادرشده برای این زندانی نیست. حسین سپنتا می‌گوید که در جریان محاکمات‌اش از دسترسی به وکیل محروم بوده و مسئولان قضایی او را به کلی از حق خود برای دسترسی داشتن به اسناد دادگاه و ملاحظه‌ی اطلاعات و شواهدی که برای محکوم کردن او مورد استفاده قرار گرفته محروم کرده بودند.

بنا به گزارش‌ها، حسین سپنتا در خرداد و تیر ۱۳۹۸ در اعتراض به مانع‌تراشی مسئولان قضایی برای جلوگیری از آزادی مشروط او دست به اعتصاب غذا زد. از جمله‌ی این مانع‌تراشی‌ها این ادعای مسئولان بود که تقاضای او برای آزادی مشروط، به دلیل مفقود شدن برخی از مدارک پرونده‌اش، در حال حاضر قابل بررسی نیست. در چارچوب قوانین ایران، افرادی که به ده سال حبس یا کمتر از آن محکوم شده‌اند می‌توانند، در صورت «حسن رفتار» و بعد از گذراندن یک‌سوم از دوره‌ی محکومیت خود تقاضای آزادی مشروط کنند. با این حال، مقام‌ها و مسئولان از رسیدگی به مشکلات او خودداری کردند و دادستان کل شیراز، حیدر آسیایی، در یک مصاحبه‌ی رسانه‌ای در اول تیر ۱۳۹۸، اعتصاب غذای او را تکذیب کرد. با این وجود، بنا به اطلاعاتی که از زندان عادل‌آباد به بیرون درز کرد، حسین سپنتا، در اقدامی تنبیهی در تاریخ ۱۹ تیر ۱۳۹۸، به دستور رئیس زندان عادل‌آباد به بخش مجزایی در زندان، موسوم به بند «عبرت»، منتقل شد؛ از این بند، که در کنترل وزارت اطلاعات قرار دارد، برای تشدید مجازات زندانیان استفاده می‌شود. حسین سپنتا بیش از دو هفته در این بند به سر برد و تنها بعد از دست کشیدن از اعتصاب غذا به بند ۱۴ زندان عادل‌آباد بازگردانده شد که بیشتر دوره‌ی حبس خود را در آن‌جا به سر برده است. بنا به گزارش‌ها، مأموران اطلاعاتی در طول این دوره مادر حسین سپنتا را به مدت چند روز بازداشت کرده و آزادی او را مشروط به این کرده بودند که پسرش به اعتصاب غذای خود پایان دهد.

«میثاق بین‌المللی حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی»، که ایران هم از کشورهای امضاکننده‌ی آن به شمار می‌رود، حق همه‌ی اشخاص برای برخورداری از بالاترین سطح ممکن به لحاظ بهداشت و سلامت را به رسمیت می‌شناسد. «استانداردهای حداقلی سازمان ملل در مورد رفتار با زندانیان» (قوانین ماندلا) تصریح می‌کند که مسئولان زندان‌ها باید خدمات پزشکی مناسب را بدون تبعیض‌گذاری و به صورت رایگان برای همه‌ی زندانیان تأمین کنند. در «قوانین ماندلا» تصریح شده است که «زندانیان نیازمند درمان تخصصی یا جراحی باید به مراکز تخصصی یا بیمارستان‌های غیرنظامی منتقل شوند» و تصمیمات درمانی باید منحصرأ از جانب متخصصان بهداشت و سلامت اتخاذ شود و مسئولان غیرمتخصص در این زمینه نباید این تصمیمات را در زندان‌ها لغو کنند یا نادیده بگیرند.

در چارچوب قوانین و موازین بین‌المللی، هر فردی که به یک اتهام کیفری متهم شده حق دارد از زمان و امکانات کافی برای دفاع از خود برخوردار شود. این حق شامل حق دسترسی به وکیل و ملاقات خصوصی با او، از لحظه‌ی دستگیری و در دوره‌ی پیش از محاکمه و در جریان محاکمه و حق دسترسی فوری به تمام شواهد و مدارکی می‌شود که مقام‌های دادستانی در صدد ارائه‌ی آن‌ها به دادگاه برای محکوم کردن فرد متهم اند. شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها بنا به قوانین بین‌المللی مطلقاً ممنوع است. مسئولان همه‌ی کشورها موظف اند که ادعاهای مبنی بر اعمال شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها را مورد تحقیق و تفحص قرار دهند، متهمان به ارتکاب این اقدامات را محاکمه کنند، و کسب اطمینان کنند که قربانیان از اقدامات جبرانی مؤثر، از جمله خدمات توانبخشی و اعاده حیثیت، برخوردار می‌شوند. محروم کردن یک زندانی از دسترسی به خدمات بهداشتی و درمانی می‌تواند معادل اعمال شکنجه باشد.

زبان مناسب برای نامه نوشتن به فرد مورد نظر فارسی و انگلیسی است.

لطفاً در اولین فرصت و تا قبل از ۲۶ خرداد ۱۳۹۹ (۱۵ ژوئن ۲۰۲۰) اقدام کنید.

AMNESTY
INTERNATIONAL

